

APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA  
BOSNE I HERCEGOVINE

Broj: Kž-97/04

Brčko, 21.09.2004. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija: Ruže Gligorević, kao predsjednika vijeć, Zijada Kadrića i Mirze Jusufovića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Tanje Šakić, kao zapisničara, u krivičnom predmetu optuženih: A. E. zv. G. sina S. iz B. i G. J. zv. B. sina Lj. iz B. L., zbog krivičnog djela razbojništva iz člana 281 stav 1 a u vezi sa članom 23 Krivičnog zakona Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 6/00), odlučujući po žalbi branioca optuženog A. E., advokata Kancelarije za pravnu pomoć u Brčko Distriktu Bosne i Hercegovine, S. V. i žalbi branioca optuženog G. J., advokata A. D. iz B., izjavljenim protiv presude Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj K-111/2001 od 07.06.2004. godine, na javnoj sjednici vijeća održanoj 21.09.2004. godine u prisutnosti Šefa zamjenika javnog tužioca Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, Slave Lakića, optuženog A. E. i njegovog branioca – advokata S. V. iz B., a u odsutnosti uredno obaviještenih: optuženog G. J. i njegovog branioca - advokata A. D. iz Brčkog, donio je i javno objavio

P R E S U D U

Odbijaju se kao neosnovane žalbe branioca optuženog A. E. – advokata S. V. iz Kancelarije za pravnu pomoć u Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine i branioca optuženog G. J. – advokata A. D. iz B., te presuda Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj K-111/2001 od 07.06.2004. godine potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: Osnovni sud) broj K-111/2001 od 07.06.2004. godine, optuženi A. E. i G. J. oglašeni su krivim da su radnjama pobliže opisanim u izreci pomenute presude počinili krivično djelo razbojništva iz člana 281 stav 1 a u vezi sa članom 23 Krivičnog zakona Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: KZ BD BiH), pa ih je sud za navedeno krivično djelo uz primjenu pomenutog zakonskog propisa te članova 33, 40, 41 tačka 2 i 42 stav 1 tačka 5 KZ BD BiH, osudio: optuženog A. E. na kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) mjeseci i optuženog G. J. na kaznu zatvora u trajanju od 8 (osam) mjeseci.

Na osnovu člana 98 stav 1 Zakona o krivičnom postupku Republike Srpske (u daljem tekstu: ZKP RS) optuženi A. E. i G. J. su obavezani da plate svaki na ime troškova krivičnog postupka – paušala sudu iznos od po 100,00 KM, u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude a pod prijetnjom prinudne naplate.

Protiv navedene presude žalbu su u zakonskom roku izjavili: branilac optuženog A. E., advokat Kancelarije za pravnu pomoć u Brčko Distriktu Bosne i Hercegovine, S. V., zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, odluke o kazni i troškovima krivičnog postupka s prijedlogom da Apelacioni sud Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine njegovu žalbu uvaži, ukine prvostepenu presudu i održi glavni pretres ili istu presudu preinači, tako da njegovog branjenika oslobodi od optužbe ili mu izrekne uslovnu osudu i ujedno ga oslobodi od obaveze plaćanja troškova krivičnog postupka, te branilac optuženog G. J., advokat A. D., koji prvostepenu presudu pobija zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog odluke o kazni s prijedlogom da Apelacioni sud Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine njegovu žalbu uvaži i prvostepenu presudu preinači tako da njegovog branjenika oslobodi od optužbe.

Branilac optuženog A. E., advokat S. V., u obrazloženju žalbe navodi da je prvostepeni sud počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297 stav 1 tačka j) Zakona o krivičnom postupku Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZKP BD BiH), jer je izreka presude nerazumljiva, protivrječna samoj sebi i razlozima presude.

Sud presudu zasniva na iskazu svjedokinje – oštećene B. M. u onom dijelu u kome ta izjava tereti optužene. Isti sud u obrazloženju presude navodi da je „poklonio vjeru“ i „odbrani optuženih“ u onom dijelu u kome je njihova odbrana saglasna sa iskazom svjedokinje B. M., tako da navedeni stav suda, koji iznosi u razlozima presude, čini presudu nerazumljivom, protivrječnom samoj sebi i njenim razlozima.

Sud u obrazloženju presude navodi da prihvata iskaz oštećene B. M. u cjelosti u pogledu probanja njenog vozila od strane optuženih, oduzimanja njenog vozila, oduzimanje od nje 110,00 KM i ključeva od vozila marke „Ford Fiesta“, te vraćanje njenih ključeva od vozila koje je ostalo na pijaci L., a zato što je taj iskaz djelimično potvrđen iskazom svjedoka K.

Navedeni stav suda je potpuno nerazumljiv kada se ima u vidu da svjedok Ž. K. u mnogim bitnim činjenicama u potpunosti osporava izjavu svjedoka B. M.

Svjedok B. M. je između ostalog pred sudom tvrdila da je kaiš kojim je bila vezana donijela u policiju, da je nakon što je prijavila događaj zajedno sa inspektorom K. otišla na lice mjesta i da je tom prilikom na licu mjesta inspektor utvrdio tragove vozila, zatim je istakla da je imala oderotine na rukama i da su joj u SJB na P. pokazivali fotografije više lica, te da je na jednoj od njih prepoznala optuženog E. Suprotno svjedočenju navedene svjedokinje, svjedok Ž. K. na pretresu pred sudom je tvrdio da bi predaju kaiša evidentirao u službenoj zabilješci da mu je isti zaista predat, da je sutradan a ne iste večeri išao na lice mjesta i da ništa od tragova nije našao, da im u SJB P. nisu pokazivali nikakve fotografije te da nikakve povrede nije primjetio

kod oštećene. Kada se navedeno ima u vidu, nejasan je stav prvostepenog suda o prihvatanju izjave svjedokinje B. M. u cjelosti i potvrđivanju njenog iskaza, između ostalog i iskazom svjedoka K.

U izjavi svjedoka B. M. ima dosta nejasnoća i nedostataka pa se isti svjedok može smatrati nepouzdanim i na njenom iskazu se nije mogla zasnovati sudska odluka. U sumnji sud je morao presudom riješiti na način koji je povoljniji za optuženog (član 3 stav 2 ZKP-a BD BiH), a kako to nije učinio i nije donio oslobađajuću presudu proizilazi da je nepravilno primjenio navedenu odredbu ZKP-a, što je uticalo na pravilno i zakonito donošenje presude, te je time učinjena bitna povreda odredba krivičnog postupka iz člana 297 stav 2 ZKP-a BD BiH.

Pozivanje u obrazloženu presude na potvrdu o oduzimanju predmeta, kao i na iskaz svjedoka S. D. je takođe nerazumljivo kada isti dokazi nisu ni u čemu suprotni sa iskazima optuženih.

Nelogičnost odbrana optuženih sud obrazlaže time da im „niko nije mogao dati auto na probu da ga odvezu na P.“, a da nakon toga donesu novac, jer navodno oštećena nije poznavala optužene, pa im ne bi poklonila vozilo vrijedno u to vrijeme 4.000,00 DEM.

Međutim, branilac optuženog E. ističe da u vrijeme navedenog događaja nije bilo lako prodati vozilo, tako da nije nelogično da prodavac preda vozilo kupcu prije nego što mu je cijena za isto isplaćena. Poslije upoznavanja na pijaci u L. između optuženih i oštećene, činjenica je da su optuženi i oštećena se nešto kasnije našli i sjedili izvjesno vrijeme zajedno u kafiću „Fontana“ u B., gdje su mogli da ih vide prisutni građani, tako da je nelogično da bi u takvoj situaciji i takvim okolnostima optuženi izvršili razbojništvo.

Branilac optuženog E. ističe da je zbog naprijed navedenih propusta prvostepeni sud učinio pomenute bitne povrede odredaba krivičnog postupka, te još i pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje u pobijanoj presudi.

Sud ne vjeruje optuženima da je vozilo bilo neispravno te da su ga zbog toga ostavili kod majstora na popravci, a obrazlažući svoju odluku istu potkrepljuje tvrdnjom da je vozilo bilo ispravno, jer ga je svjedok B. M. lično dovezla sa P. Navedeni sud je propustio da potpuno i pravilno utvrdi iz kojih razloga (zbog kog kvara) je vozilo ostavljeno na popravci.

Prigovarajući na odluku o kazni koju je prvostepeni sud izrekao njegovom branjeniku A. E., kao i na odluku o troškovima krivičnog postupka na čije plaćanje je obavezan njegov branjenik, podnosilac žalbe – advokat V. ističe da su navedene odluke u cjelosti odraz pomenutih bitnih povreda odredaba krivičnog postupka i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Smatra izrečenu kaznu prestrogom, s obzirom na okolnosti pod kojima se događaj desio, odnosno s obzirom na činjenicu da se isti desio neposredno nakon završetka rata.

Prvostepeni sud je propustio da na strani optuženog E. cijeni njegovu neosuđivanost, a da je tu okolnost cijenio, to bi dovelo do blažeg kažnjavanja, odnosno izricanja uslovne osude. Osim toga smatra da prvostepeni sud pri izricanju

krivične sankcije njegovom branjeniku nije istom mogao cijeliti kao otežavajuću okolnost težinu počinjenog krivičnog djela.

Branilac optuženog G. J., advokat A. D., obrazlažući u žalbi zbog čega smatra da je činjenično stanje u pobijanoj presudi nepotpuno i pogrešno utvrđeno ističe da je pogrešno prvostepeni sud utvrdio da je kod optuženog G. J. postojala namjera da počinio predmetno krivično djelo razbojništva i da sebi pribavi protivpravnu imovinsku korist. Optuženi J. je tokom cijelog postupka tvrdio da nije počinio navedeno krivično djelo, a u prilog njegove tvrdnje su i iskazi saslušanih svjedoka, kao i same oštećene B. M.

Istina optuženi Jović se našao u društvu i na mjestu događaja sa optuženim A. E. i nije znao u kakvim vezama se nalaze optuženi E. i oštećena B. Međutim kada je vidio da optuženi E., koji je bio u pijanom stanju, malitretira oštećenu B. istog je molio da to ne čini, a što je potvrdila i oštećena B.

Na javnoj sjednici vijeća ovog suda održanoj 21.09.2004. godine, kojoj nisu prisustvovali optuženi G. J. i njegov branilac - advokat A. D., iako su o sjednici uredno obaviješteni, pročitana je žalba branioca optuženog G. J., advokata A. D. od 23.07.2004. godine, dok je branilac optuženog A. E., advokat S. V. ostao pri navodima i prijedlogu iz žalbe koju je pismeno izjavio 20.07.2004. godine, a u čemu mu se pridružio i optuženi A. E. a Šef zamjenika Javnog tužioca BD BiH, Slavo Lakić je ostao pri navodima i prijedlogu iz odgovora na žalbe branilaca optuženih, koji odgovor je Javno tužilaštvo Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine dalo podneskom Kt-323/03 od 26.07.2004. godine.

Ovaj sud je shodno odredbama člana 306 ZKP-a BD BH, ispitao prvostepenu presudu u onom dijelu u kojem se ista pobija žalbama branilaca optuženih A. E. i G. J., pa je donio presudu kao u izreci iz slijedećih razloga:

Stav prvostepenog suda iznijet u obrazloženju pobijane presude gdje navodi da poklanja vjeru i odbrani optuženih A. E. i G. J. u onom dijelu u kome je njihova odbrana saglasna sa iskazom oštećene B. M. (kao što su činjenice da su se optuženi i oštećena sreli na pijaci na L., da su razgovarali oko nabavke dijelova za vozilo „Audi“, da su se kasnije sreli u kafiću F. u B., te se dogovarali da im oštećena proda vozilo „Ford Fiesta“ za 4.000,00 KM) je savim opravdan i jasan i isti ni u kom slučaju ne čini izreku pobijane presude nerazumljivim niti protivrječnom samoj sebi, niti razlozima presude, a niti je zbog navedenog stava suda presuda nerazumljiva, tako da zbog navedenog nije počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297 stav 1 tačka j) ZKP-a BD BiH na koju se branilac optuženog E. u žalbi poziva.

Stav prvostepenog suda da je iskaz oštećene B. M. djelimično potvrđen iskazom svjedoka Ž. K., nije nerazumljiv, kako to u žalbi tvrdi branilac optuženog E., a niti je opravdana tvrdnja navedenog branioca da u mnogim bitnim činjenicama svjedok Ž. K. u potpunosti osporava izjavu svjedoka B. M.

Naime, svjedok Ž. K. je na glavnom pretresu pred prvostepenim sudom, 08.04.2004. godine izjavio da je u kritično vrijeme bio zaposlen u SJB B. na mjestu krim. inspektora i jedino čega se sjeća je to da je prijavu za predmetno krivično djelo primio od oštećene B. M. u večernjim satima, te da se drugih detalja u vezi

prijavljenog krivičnog djela ne može sjetiti, pa se prema tome ne može sjetiti ni toga da li su u policiji provjeravali navode oštećene vezano za mjesto izvršenja predmetnog krivičnog djela, odnosno mjesto gdje je navodno bila vezana, niti čime je bila vezana, a niti drugih okolnosti. Još je istakao da pomenute prilike nije primjetio nikakve povrede kod oštećene.

Sama činjenica da svjedok Ž. K. kod oštećene B. M. nije primjetio nikakve povrede, odnosno konkretno „oderotine“ na rukama, koje je, kako oštećena tvrdi, zadobila kada je čupala ruke iz kaiša kojim je bila vezana s namjerom da se oslobodi, ne znači to da oštećena navedene oderotine zaista nije imala, a niti činjenica da svjedok K. kod oštećene nije primjetio pomenute odertotine na rukama dovodi u sumnju objektivnost iskaza oštećene u pogledu njene tvrdnje da su je optuženi vezali kaišem za stub prilikom izvršenja krivičnog djela, te da je ona čupajući ruke iz kaiša, u namjeri da se oslobodi, zadobila oderotine na rukama.

Prilikom ponovnog, odnosno dodatnog saslušanja svjedoka Ž. K. na glavnom pretresu pred prvostepenim sudom 07.06.2004. godine, isti je izjavio da se ne može sjetiti da li mu je oštećena B. M. predala kaiš kojim je navodno bila vezana od optuženih prilikom izvršenja predmetnog krivičnog djela, da se ne sjeća da li je šta od tragova našao na licu mjesta, kada je narednog dana poslije prijave krivičnog djela od strane oštećene izašao na lice mjesta da izvrši provjere, a isto tako je izjavio, da koliko se sjeća, njemu i oštećenoj u SJB P. nisu pokazivali fotografije mogućih počinitelaca krivičnog djela.

Na osnovu svega navedenog, nesumnjivo proizilazi da se svjedok Ž. K., osim činjenice da mu je oštećena prijavila da je nad njom izvršeno predmetno krivično djelo, detalja važnih za provjeru te prijave, ne sjeća. Stoga je neopravdana tvrdnja branioca optuženog A. E. da je u pogledu bitnih činjenica svjedok Ž. K. osporio iskaz oštećene B. M. Također je neargumentovana tvrdnja navedenog branioca da u izjavi oštećene B. M. ima dosta nejasnoća i nedostataka, da je zbog toga iskaz te svjedokinje nepouzdan te da na istom sud nije mogao zasnovati presudu i da je sud zbog nepravilne primjene odredbi člana 3 stav 2 ZKP-a BD BiH, počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297 stav 2 ZKP-a BD BiH.

Po ocjeni ovog suda prvostepeni sud je svestrano i pažljivo cijenio iskaz svjedoka – oštećene B. M., dovodeći ga u vezu sa ostalim dokazima izvedenim na glavnom pretresu pred tim sudom, kao i u vezu sa iznijetom odbranom optuženih. Sve razloge prvostepenog suda koji opravdavaju prihvatanje kao pouzdanog iskaza svjedoka – oštećene B. M., odnosno sve razloge navedenog suda koji opravdavaju činjenično stanje utvrđeno u izreci pobijane presude, kao potpune i logične, u cjelosti prihvata ovaj sud.

Žalbeni prigovor branioca optuženog E., da je pobijana presuda nerazumljiva i zbog toga što se sud u obrazloženju iste poziva i na izjavu svjedoka S. D. te potvrdu o privremenom oduzimanju predmeta izdatu od SJB P., premda ti dokazi nisu ni u čemu suprotni sa odbranom optuženih, je neosnovan, jer zbog navedene činjenice na koju pomenuti žalilac ukazuje, pobijana presuda nije nerazumljiva.

Isto tako žalbeni prigovor branioca optuženog E., da su neprihvatljivi razlozi prvostepenog suda kojima obrazlaže nelogičnom odbranu optuženih u vezi njihove

tvrdnje da im je oštećena dala auto na probu, da ga mogu odvesti na P. te za auto donijeti novac, je po ocjeni ovog suda također neosnovan. Prvostepeni sud je dao jasne, potpune i logički prihvatljive razloge, zašto i u kom dijelu vjeruje, a zašto i u kom dijelu ne vjeruje odbrani optuženih. Sve razloge tog suda u vezi ocjene iznijete odbrane optuženih, kao i svih izvedenih dokaza, u cjelosti prihvata i ovaj sud.

S obzirom na sve naprijed navedeno ovaj sud ocjenjuje da nisu osnovani žalbeni prigovori branioca optuženog A. E. da je prvostepeni sud počinio bitne povrede odredaba krivičnog postupka, koje su naprijed pomenute, a na koje se branilac u žalbi poziva, a niti su opravdani žalbeni prigovori kojima osporava potpunost i tačnost činjeničnog stanja utvrđenog u izreci pobijane presude.

Prigovor podnosioca žalbe – advokata V. da je prilikom odabira vrste i visine krivične sankcije prvostepeni sud trebao njegovom branjeniku A. E., kao olakšavajuću okolnost uzeti u obzir i činjenicu da je krivično djelo učinio odmah poslije rata, ovaj sud ocjenjuje neprihvatljivim. Navedenoj činjenici se ne može dati značaj olakšavajuće okolnosti za optuženog, pa sljedstveno tome ista činjenica ne može ni uticati na izricanje blaže sankcije optuženom E. u odnosu na onu koju mu je pobijanom presudom izrekao prvostepeni sud.

Isto tako, ako se imaju u vidu priroda i konkretna težina krivičnog djela za koje je optuženi E. oglašen krivim pobijanom presudom, kao i znatna drskost koju je optuženi ispoljio pri izvršenju predmetnog krivičnog djela, a o čemu je posvjedočila oštećena B. M., onda činjenica da optuženi do sada nije osuđivan ne opravdava u konkretnom slučaju da mu se izrekne zatvorska kazna čije bi trajanje bilo kraće od 10 mjeseci, tj. kraće od one kazne zatvora koju mu je izrekao prvostepeni sud pobijanom presudom, a pogotovu ne bi bilo opravdano da mu se izrekne uslovna osuda jer se u tom slučaju ne bi postigla potrebna krivično-pravna zaštita, odnosno svrha kažnjavanja propisana u članu 33 KZ BD BiH.

Kako je prvostepeni sud pobijanom presudom oglasio optuženog A. E. krivim za učinjeno krivično djelo opravdano ga je, shodno odredbama člana 98 stav 1 ZKP-a RS, obavezao na plaćanje troškova krivičnog postupka sudu u paušalnom iznosu od 100,00 KM, a pri odmjeravanju visine paušalnog iznosa, navedeni sud je imao u vidu složenost i dužinu trajanja krivičnog postupka, kao i imovno stanje optuženog.

Bez ikakvog je osnova i prigovor podnosioca žalbe – advokata A. D. da je činjenično stanje u pobijanoj presudi, u odnosu na njegovog branjenika – optuženog G. J., nepotpuno i pogrešno utvrđeno, odnosno da su saslušani svjedoci i oštećena B. M. potvrdili odbranu njegovog branjenika da isti nije počinio krivično djelo za koje se optužuje.

Po ocjeni ovog suda, prvostepeni sud je pažljivo cijenio iznijete odbrane oba optužena, te sve dokaze koji su izvedeni na glavnom pretresu pred tim sudom, pa prema tome cijenio je i iskaz oštećene B. M., te je nakon takve ocjene odbrane optuženih i svih provedenih dokaza utvrdio činjenično stanje opisano u izreci pobijane presude, koje tereti kako optuženog A. E. tako i optuženog G. J. Navedeno činjenično stanje je po ocjeni ovog suda potpuno i pravilno utvrđeno tako da je suprotna tvrdnja branioca optuženog G. J. iznijeta u žalbi, neopravdana.

Ocjenjujući prigovor žalioaca – advokata A. D. (koji u žalbi nije obrazložen) a kojim prigovara na kaznu koju je prvostepeni sud izrekao njegovom branjeniku G. J., ovaj sud smatra da je prvostepeni sud izvršio pravilan izbor krivične sankcije po vrsti i mjeri, kada je optuženom G. J. (primjenjujući odredbe o ublažavanju kazne, zbog osobito olakšavajuće okolnosti) izrekao kaznu zatvora u trajanju od 8 mjeseci, koja kazna je s obzirom na prirodu i konkretnu težinu učinjenog djela te stepen društvene opasnosti i krivične odgovornosti njegovog počinioca – optuženog G. J., u navedenoj mjeri neophodna da bi se postigla potreba krivično-pravna zaštita, odnosno naprijed pomenuta svrha kažnjavanja.

Kako je ovaj sud utvrdio da ne postoje razlozi zbog kojih se prvostepena presuda pobija žalbama branilaca optuženih A. E. i G. J., to je shodno odredbama člana 313 ZKP-a Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, donio presudu kao u izreci, kojom je navedene žalbe odbio kao neosnovane i prvostepenu presudu potvrdio.

ZAPISNIČAR

Tanja Šakić

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Ruža Gligorević